

rozsudkový, tak shora uvedené zjištění nasvědčují zřejmě přesvědčení nalézacího soudu, že kroužky byly obžalovaným na váhu přidávány od případu k případu. Ono rozsudkové zjištění založeno je v rozhodovacích důvodech jednak na trestním oznámení, jednak na výpovědích svědků Z-a a K-a, konečně na zodpovídání se samotných obžalovaných. Než v trestním oznámení se uvádí, že kroužky byly na omk v á h y, na které se dává maso, z a v ě š e n y, svědek Z. udal jako svědek, že obžalovaná F-ová chtěla kroužky nepozorovaně odstraniti, při čemž se neznímí o tom, že chtěla je odstraniti s m i s k y, dle svědeckého údaje K-ova sňala obžalovaná kroužky rychle s v á h y, obžalovaný F. uvedl výslovně, že kroužky byly na váze z a v ě š e n y, obžalovaná F-ová zodpovídala se konečně v ten smysl, že kroužky byly na váze, jak obžalování začali obchod, který převzali asi před rokem po otci obžalovaného F-a, ona že jich tam nepověsila a že neví, kdo je tam p o v ě s i l. V těchto výsledcích hlavního přelíčení nenachází zajisté ani rozsudkový výrok ani ono rozsudkové zjištění sebe menší opory a zmateční stížnost namítá proto důvodně, že rozsudek, který se těchto pramenů soudcovského přesvědčení dovolává naprosto neprávem, ve skutečnosti neuvádí v tom ohledu pro svůj výrok vůbec žádných důvodů. Vada rozsudku týká se skutečnosti, pro posouzení jednání obžalovaných jako zločinu podvodu ve smyslu §§ 197, 199 c) tr. zák. zřejmě rozhodné, neboť lze bezpečně za to míti, že, kdyby byl nalézací soud shora uvedené výsledky hlavního přelíčení učinil základem svého uvažování v jich skutečné podstatě, byl by dospěl k přesvědčení, že šlo o předměty, na váze trvale umístěné, tedy o trvalou změnu váhy, a že by byl pak sotva došel k závěru, že se nejednalo o váhu porušenou, tudíž nepravou neboli méně držící (méně obsahující). Důvodu zmatečnosti čís. 10 Šu 281 tr. ř. neprovádí zmateční stížnost způsobem, který by odpovídal zákonu, neboť ve svých dotyčných vývodech vychází ze skutkového předpokladu, nesrovnávajícího se se skutkovými zjištěními rozsudkovými, totiž z předpokladu, že kroužky byly na váhu přivěšeny a že tím na váze byla předsevzata změna, která pro zákazníky nebyla na první pohled patrna. Netřeba se proto dalšími vývody zmateční stížnosti v tom směru vůbec blíže obíratí.

Čís. 1080.

Nevzešly-li za hlavního přelíčení pochybnosti o tom, že obžalovaný jest duševně zdrav, nelze dáti porotcům dodatkovou otázku o střídavém pomnutí smyslů.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1923, Kr II 784/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku porotního soudu v Mor. Ostravě ze dne 19. října 1922, jímž byla obžalovaná podle Šu 334 tr. ř. sprostěna z obžaloby pro zločin vraždy dle §§ 134, 135 čís. 4 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Po skončení průvodního řízení dal soudní dvůr porotcům první hlavní otázku, znějící na zločin vraždy, a druhou, dodatkovou otázku ohledně pohnutek obžalované. K návrhu obhájce usnesl se pak soudní dvůr přes odpor veřejného obžalobce na tom, že připojí třetí, dodatkovou otázku, zdali byl skutek, v první hlavní otázce uvedený, vykonán při střídavém pomnutí smyslů v čase, pokud pomnutí trvalo. Veřejný obžalobce vyhradil si ihned po vyhlášení soudního usnesení zmatečnou stížnost. Porotci přisvědčili k otázkám první a druhé ku každé osmi hlasy a odpověděli k třetí dodatkové otázce 6 hlasy ano, 6 hlasy ne, načež obžalovaná byla dle §u 334 tr. ř. sprostěna z obžaloby. Právem odporuje zmatečnou stížností veřejného obžalobce rozsudku, dovolávajíc se zmatku čís. 6 §u 344 tr. ř. Položení třetí otázky dodatkové předpokládalo dle §u 319 tr. ř., že bylo za hlavního přelíčení tvrzeno, že tu byl stav, trestnost skutku dle §u 2 písm. b) tr. zák. vylučující, t. j. že pachatel, který je stížen střídavým pomnutím mysle, byl v době, kdy skutek spáchal, úplně zbaven vědomí a rozumu. Neboť jen pak není pachatel s to, by poznal trestnost určitého skutku a řídil své jednání podle správného rozpoznání. Takový stav obžalované v době trestného činu nebyl výsledky hlavního přelíčení tvrzen, ba nebyl ani napovězen. Tvrzení odvodního spisu, že obžalovaná od počátku až do konce celého řízení stále tvrdila, že v době spáchání činu vůbec nevěděla, co se s ní děje, není správným. Obžalovaná prohlásila sice k první otázce předsedy líčení po příčině jejího činu, že nepomyslela, co dělá, že byla rozčilena a nepomyslela; nedala k dalšímu dotazu předsedy, nač nepomyslela, vůbec žádné odpovědi. Jinak však líčila obžalovaná celý průběh děje jasně, určitě a podrobně, uvádějíc obzvláště, jak a z kterých příčin vznikl v ní úmysl vražedný. Vypravovala, že jí opětné těhotenství bylo otcem vytýkáno, že otec tělesně ji potrestal a z domu ji vyháněl, že v zoufalství, nevědouc, kam má jít, si myslela, že dítě vůbec u otce nesmí zůstat, že jí přišla myšlenka zprovodit se se světa, svého synka samého že tu nechatí nechťela a že se rozhodla i s ním skočiti do řeky a utopiti se, že si synka oblékla, šla s ním na most a skočila s ním do řeky, že se chvíli s dítětem na ruce držela na povrchu vody, dítě že ještě vykřiklo a pak se jí vysmeklo do vody; že jí přišla myšlenka spolu s dítětem »se spraviti« a skočila do vody s dítětem proto, aby sebe a dítě zavraždila. Ni jediné slovo této obhajoby nepoukazuje ku tvrzení, že si obžalovaná až do doby, kdy se jí dítě vysmeklo z rukou, nebyla vědoma toho, co dělá, nebo že nebyla s to, poznati bezprávnost svého jednání a říditi se podle správného rozpoznání. Naopak obžalovaná přímo doznala, že pojala z důvodů, jež uvedla, úmysl syna zavraždit, a že tento úmysl provedla, jsouc si jasně vědoma, k jakému bezprávnému účinku jednání její směřuje. Udala-li obžalovaná v dalším průběhu své obhajoby, že neví, co se pak (totiž když se jí bylo dítě vysmeklo) dalo, že když přišla k sobě, ležela na trávníku a neznámý muž se jí tázal, proč to udělala, vztahuje se toto udání zřejmě a nepopíratelně výhradně k době po provedeném činu, neodnášejíc se nikterak k otázce vědomí obžalované v době provádění vražedného úmyslu a před prováděním jeho. Ani jinak nemělo hlavní přelíčení výsledků, které by poukázaly k důvodu vyvinujícímu dle

Šu 2 písm. b) tr. zák. Ustanovení Šu 2 písm. b) tr. zák. liší se ostatně od případu Šu 2 písm. a) jen tím, že tento předpokládá trvalé, ono střídavé pomnutí mysle; i § 2 b) tr. zák. předpokládá tedy duševní poruchu pachatelovu. Pochybnosti o tom, že jest obžalovaná duševně zdráva, však vůbec nevzešly. Jelikož pak, jak dovozeno, obžalovaná doznala jasné vědomí toho, co dělala a k čemu jednání její směřovalo v době činu a v době před činem, a jelikož tomuto doznání neodporují ani žádné jiné výsledky hlavního přeličení, nepřichází v úvahu ani stav pomatení smyslů dle Šu 2 písm. c) tr. zák. Pro nedostatek předpokladů Šu 319 tr. ř. nebyl soudní dvůr ani povinen, ani oprávněn, dáti porotcům otázku dodatkovou čís. III. Davši otázku tu, porušila prvá stolice předpis Šu 319 tr. ř. Porušení bylo obžalobě na újmu, jelikož porotci k otázce, neprávem jim dané, přisvědčili a tím zjednali základ, který způsobil sprošňující výrok. Jelikož veřejný obžalobce otázce se opřel a včas výhradu stížnosti ohlásil, bylo k oprávněné jeho zmatečné stížnosti výrok porotců z zakládající se na něm rozsudek z důvodu čís. 6 Šu 344 tr. ř. zrušiti.

Čís. 1081.

V tom, že při hlavním porotním přeličení byl pouze přečten posudek znalců o duševním stavu obžalovaného, nelze spatřovati důvodu zmatečnosti dle Šu 344 čís. 4 tr. ř.

Pokud dlužno přezkoumati duševní stav obžalovaného. Není toho třeba, když okolnosti, budící pochybnosti o nezkaleném stavu pachatelovy mysli v době činu, souvisejí s příčinami rázu a původu fyziologického. Není nutno přivzít odborné lékaře psychiatry.

Výrok porotců není nejasný ani sám s sebou v rozporu (§ 344 čís. 9 tr. ř.), odpověděli-li porotci k hlavní otázce jednohlasně kladně, k otázce dodatkové pak 5 hlasy kladně.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1923, Kr II 790/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Uher-ském Hradišti ze dne 16. října 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem vraždy dle Šu 134 tr. zák., přestupkem lehkého ublížení na těle dle Šu 411 tr. zák. a přestupkem dle Šu 36 zbrojn. pat. ze dne 24. října 1852, čís. 223 ř. zák.

D ů v o d y:

Státní zastupitelství, podávajíc obžalovací spis, navrhlo, aby byl v mezitímním řízení prozkoumán duševní stav obžalovaného, a označilo zároveň jako znalce, jimiž zkoumání provedeno býti mělo, soudní lékaře Dra H-a a Dra K-a. Soudní lékaři vyšetřovali duševní stav obžalovaného a podali o výsledcích svého pozorování posudek, zaznamenaný v protokolu ze dne 7. září 1922. Při porotním přeličení ohradil se obhájce obžalovaného dle záznamu jednacího protokolu proti čtení posudku a navrhl, aby duševní stav obžalovaného byl prozkoumán odbornými lékaři-psychiatry. Mezitímním usnesením porotní soud návrhu obhájcovu